

наметка

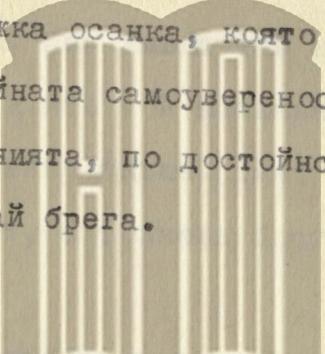
наметка, която се закопчава със шнур и аграфи, за да облече коравата, атласена, златошита дреха, която носеха българските царици, правата, тясна наметка от ален аксамит, поръбен със златни панделики, *обсыпани* с бисер, за да сложи на главата си короната, която стигаше чак до веждите й, тежка, обсыпана с безцени камани.

Когато Анна остави огледалото, вече стъкмена и готова за посрещането, някакъв необичаен шум я накара да остане сякаш закована на мястото си. Краката ѝ се подкосиха от внезапното вълнение. Нима пристигаха вече? Тя се окопити, излезе навън и попита до къде са стигнали.

Ала преди още да ѝ отговорят, тя разбра. Корабът бавно спираше за да може една трирема да се приближи до него. В триремата ясно се очертаваше една мъжка осанка, която веднага се отличаваше от всички други по спокойната самоувереност на държанието си, по тихото благородство на движенията, по достойността, с което отговаряше на народа, струпан край брега.

Той беше.

Иоан Асен.

За миг младата невеста загуби смелостта, която бе показвала до сега от часа, когато бяха напуснали родния Естергом. Бледите ѝ бузи станаха още по-безцветни. Тя неволно преброди с плах взор обкръжаващите ѝ. Севастократорът Александър заедно с Бела и чично ѝ Калман леко се усмихнаха.

Изведнък младата девойка си спомни, че е господарка и царица, че хиляди очи сега са впити в нея, наблюдавайки всяко нейно движение, жадни да наситят любопитството ѝ с крехката ѝ безпомощност, Тя отказа да се облегне на ръката, която Бела поиска да ѝ подаде, мълчаливо изслуша кратките насырчителни слова, които ~~попълни~~ снаха ѝ, Мария Ласкарис. И сама се отправи с бавни решителни стъпки към тясната стълба, по която се изкачваха неочекваните посрещачи.

Иоан-